

Östgötaleden, Älgshult-Regna (11 km)

Leden startar vid gården Älgshult vackert belägen vid Älgsjön norr om Grytgöl i Finspångs kommun. Om man går sträckan åt andra hållet och istället avslutar här ligger ett riktigt fint bad några hundra meter söder om startpunkten där man kan avsluta sin vandring med ett dopp i det ofta mycket varma vattnet inne i den långgrundna viken.

Området där leden startar är viltrikt. På gårderna runt gården syns ofta både Kron- och dovhjort i kvällning och gryning och i skogarna i triangeln Älgshult, Lindenäs, Kattala ser jag mycket oftare älg än i skogarna runt Igelfors.

Startpunkten är ordentligt skyltad och leden går längs en skogsväg de första tre kilometrarna. Terrängen är bruksskog i olika stadier, allt från rena hyggen till avverkningsfärdig skog. Någon obrukad/orörd skog finns inte. Många jaktinstallationer kantar vägen och det är en ganska ospännande vandring. Några torp-ruiner passeras. Skulle kunna vara vilken skogsväg som helst och känslan av att man är på Östgötaleden infinner sig inte. Det ser dock ut att vara fina bär- och svampmarker för den som vill fylla på förråden hemmavid.

Efter knappt 3 kilometer öppnar sig terrängen vid en gammal torpruin. En raserad stengärdesgård vid väggkanten minner och svunna tiders slitsamma värv. Kombinationen av hygge, gammal kulturmark och mosse ger ett intryck av öppen mark och här finns säkert mycket djur i rörelse. En matningsstation för vilt gör sitt till. Jag går dock mitt på dagen och allt är stilla. Strax därefter kommer man till en Y-korsning där vägen delar sig. Det är det enda stället där leden är lite dåligt skyltad. Man ska dock hålla höger (rakt fram) så kommer man efter några hundra meter till en punkt där leden lämnar vägen och viker av upp längs en skogsstig.

Därefter vidtar en sträcka på ungefär en och en halv kilometer genom skogen och det är den enda delen av den här sträckan som inte går längs väg.

Att den här delen av Östgötaleden är dåligt nyttjad råder det inget tvivel om. Stigen är otrampad och knappt befintlig men orangemarkeringsarna på träden sitter väldigt tätt så det är ingen risk att man tappar bort sig. En dovhjortshind skäller till och försvinner bort med en liten kalv tätt i hälarna och att det finns mycket gris i skogen råder det inget tvivel om. Man behöver dock inte vara orolig om man inte vill träffa på vildsvin. Chansen att träffa på dom när man själv är i rörelse är i det närmsta obefintlig. Dom vet på långt håll att du kommer och drar sig undan. Skogskänslan vill dock inte riktigt infinna sig då spåren av skogsbruk och mänsklig aktivitet är alltför påtaglig. Delar av leden går över små partier av blötmark men här är det spångat så man kommer torrskodd över de små myrpartier som passeras även om man har vanliga vandringskor.

På andra sidan skogen träffar man återigen på en liten grusväg vid en vändplan. Man är nu i kanten av naturreservatet [Fisklösemossen](#) som är nyinstiftat i skrivande stund. Till vänster när man kommer ut på vändplanen går en traktorstig upp på en liten bergkulle ute på ett hygge. Om man vill göra en liten avstickare ner i naturreservatet kan man följa denna. Från höjden viken man sedan av nedåt ut på en liten landtunga av högre mark som leder rakt ut i mossen.

Hygget är ett par år gammalt och man har gått med röjsåg bland småtallarna så det är lite svårt att ta sig fram genom riset. Det är väldigt tätt mellan högarna av älgspillning här. Kombinationen av mosse, småsjöar och ung tallskog brukar vara lockande. Så snart man tagit sig över på den lilla skogsholmen som leder ut i mossen blir det lätt att gå igen. Den vackra skvatramen som täcker mossens inre del har dock hunnit blomma över. Jag skulle ha varit en månad tidigare så hade det nog varit en upplevelse att se den täta mattan av de vackra blommorna. I utkanten på landtungan är det dock stora öppna delar på myren och jag misstänker det är en utmärkt plats om man vill titta på orrspel på våren. Jag tar en lite frukostpaus här och vänder sedan tillbaka samma väg ned till vändplanen för att fortsätta vandringen mot Regna. Avstickaren gör att vandringssträckan utökas med cirka två kilometer.

Åter vid vändplanen så följer jag skogsvägen norrut. Även här är det bruksskog av typen tallmo och det är lite tätare mellan hyggena. Efter ca 1,5 kilometer så går en väg mot vänster och här kan man välja att gå mot Igelfors istället för mot Regna. Det blir en alternativ rutt som senare återansluter till Östgötaleden men denna alternativa rutt ska jag beskriva i ett eget dokument. Östgötaledens sträckning fortsätter dock rakt i korsningen och efter att ha passerat ytterligare en torpruin med en magnifik stengärdesgård så kommer man efter några hundra meter fram till en lite större väg som man tar åt vänster. Även här finns dock ett alternativ. Om man följer vägen åt höger kan man gå runt och komma tillbaka till utgångspunkten via Lindenäs. Då får man också möjlighet att besöka det närliggande Lindenäs naturreservat. Det här är en dock en allmän väg så vad man än väljer här så möter man på biltrafik under resten av turen.

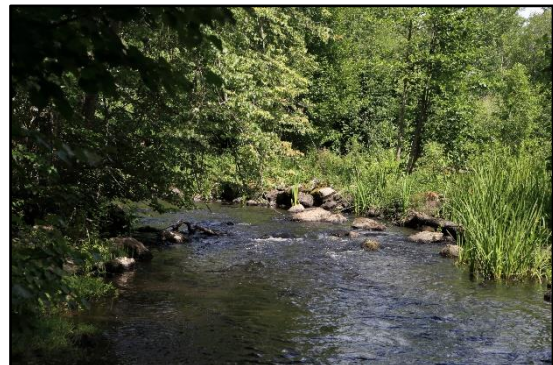

Så här långt har leden varit en besvikelse. Visserligen mycket blomster- och fjärilsprakt längs vägkanterna. I år tycks det vara ett riktigt prästkrageår. Jag kunde dock ha följt vilken östgötsk skogsväg som helst och fått en minst lika bra naturupplevelse om inte bättre. När man kommer fram till den större vägen och viker av åt Regnahållet så övergår dock turen till att gå genom ett kulturlandskap med bebyggelse och brukad mark. Strax efter att man vikt av mot Regna kommer man till Rullebacka där landskapet öppnar sig med betesängar på bägge sidor av vägen. Några betande djur finns dock

inte här och marken brukas för höskörd. Nyslaget när jag passerar och här brukar också vara en plats där mycket hjortar uppehåller sig.

Man passerar ett par hus och en liten fint belägen gård och kommer sedan in i ett lövskogsområde med rikt fågelliv. Speciellt hackspettar av olika slag tycks trivas bland de mjuka asparna. Gröngölingen häckar definitivt här och avger sitt speciella varningsrop när man kommer gåendes. Lövskogen tar slut i och med att man kommer fram till bron över Backaån. Här kan man med fördel gå av vägen och ta en matsäckspaus vid ån som portar fram och kanske också svalka hunden om man har en sådan med sig. Ån drar förstås till sig mycket insekter vilket gör fågellivet ännu mer livligt

På andra sidan bron tar hagmarker vid. Får betar i slutningarna ner mot ån och när man närmar sig de mycket vackert belägna grannhusen i Gåsnäset finns också hästhagar. De idylliska små gårdarna har en vacker utsikt över den långsmala sjön Björklången. Efter Gåsnäset följer en kortare sträcka med blandad typ av bruksskog igen där ett flertal sommarstugor kantar vägen. När man närmar sig Börstorp så öppnar sig landskapet igen och på ängarna här ser man alltid rådjur. Ofta flera samtidigt i dom vidsträckta markerna. Idag har ett 30-tal tranor bestämt träff och det blir ett förskräckligt flaxande när jag kommer gåendes när alla tranor ska sätta sig i säkerhet längre bort från vägen. Vägen går vidare upp i ett område med ung tallskog som gränsar till fina hagmarker innan sista backen ner mot Börstorp där vi möter på grusvägen som leder mot Boo och Närke. Här håller vi höger och följer den vindlande vägen genom jordbrukslandskapet och snart skymtar vi Regna kyrka och de gamla husen i kyrkbyn. Vi går över "stora" vägen in mot byn och

befinner oss nu i Regna. Här fortsätter Östgötaleden mot Rejmyre men ta gärna en stund och besök den vackra hembygdsgården. Eller varför inte stanna över natt på [STF Regnagården](#) och avnjuta kvällen i den fantastiska bastun nere vid badplatsen bortom kyrkan ([måste förbokas](#)). Kanske är den lilla butiken med lokalt hantverk öppen för besök. Jag tar dock gamla vägen hemåt Igelfors så får vi ta nästa sträckning mellan Regna och Rejmyre en annan gång. Det blev en sammanlagd sträcka på nästan 19 kilometer. Själva leden från Älgshult till Regna är 11 kilometer och avstickaren ner till Fisklösemossen gör vandringen 2 kilometer längre.

Jag måste ändå säga att den här delen av leden känns framkrystad. Det känns som om någon har suttit med en karta framför sig och dragit ett streck för att dra Östgötaleden vidare mot Grytgöl på enklast möjliga sätt. Visst finns det små pärlor att vila ögonen på och chansen är stor att man får uppleva djurlivet speciellt om man vandrar tidig morgon eller kväll. Ändå kan jag inte tycka att den är värd en rekommendation. Man kan få en precis lika bra, eller bättre, upplevelse på tusentals andra platser i Östergötland. Jag kan inte låta bli att undra varför man inte dragit leden i en sydligare sträckning ner mot Grytgöl över Stora Mossen som är en unik och spännande men också svåråtkomlig biotop. En insats för friluftslivet där hade lockat mycket mer. För visst är det väl så att det ska kännas speciellt att vandra på Östgötaleden. Den ska visa upp och tillgängliggöra de mest spännande delarna av vårt landskap och det misslyckas kapitalt i den här sträckningen. Det positiva är att sträckan är mycket lätt att gå och utomordentligt väl markerad. Det går helt enkelt inte att gå fel...